

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.115 van 23 december 2002
in de zaak A. 120.894/XII-3645.**

In zake : Honoré MAES,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. Blanpain,
kantoor houdende te Brussel,
Louizalaan 106

tegen :

1. de CVBA IBOGEM,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. Coolsaet,
kantoor houdende te Antwerpen,
Arthur Goemaerelei 69,
2. het VLAAMSE GEWEST,
dat woonplaats kiest bij
advocaat G. Lambert,
kantoor houdende te Oostende,
Batterijstraat 16.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Honoré Maes op 13 mei 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 januari 2002 van het directiecomité van de CVBA Ibogem om hem de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen, van de handhaving van die beslissing door het directiecomité bij besluit van 6 maart 2002, van de verklaring van 5 april 2002 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid om akkoord te gaan met de tuchtsanctie van het directiecomité, en van de beslissing van 26 april 2002 van de raad van bestuur van de CVBA Ibogem waarbij het beroep tegen de tuchtstraf opgelegd door het directiecomité verworpen wordt en die tuchtstraf bevestigd wordt;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur P. De Somere;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. Blanpain, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat A. Coolsaet, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en die eveneens loco advocaat G. Lambert verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. De Somere;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het directiecomité van de eerste verwerende partij bij beslissing van 3 januari 2002 aan verzoeker, directeur, sinds 1 maart 1991 in dienst, de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege oplegt wegens een reeks tuchtfeiten, ondergebracht onder zes rubrieken : “1.” onregelmatigheden in verband met de boekhouding en kas, ongeoorloofde inbreng van onkosten, overmatige kosten ten laste van Ibogem, “2.” dossier leasing Mercedessen, “3.” GSM-dossier, “5.” dossier SGS, “6.” gebruik tankkaarten, en “7.” functioneren van de heer Maes; dat de beslissing op 7 februari 2002 door de regeringscommissaris wordt geschorst; dat de beslissing tot schorsing luidt als volgt :

“Ik heb dit dossier grondig onderzocht en ik kom tot de volgende bevindingen :

1. De uitdrukkelijk als tuchtfeiten in aanmerking genomen feiten omvatten een aantal vaststellingen die bezwaarlijk als bewezen tuchtfeiten kunnen aangemerkt worden en die samengebracht worden onder de hoofding 'het functioneren van de heer Maes';
2. Het vermeende slecht functioneren van de heer Maes kan hem bovendien niet als een tuchtfeit worden aangewreven in de mate precies dit functioneren heeft geleid tot een positieve evaluatie;
3. De onregelmatigheden die de heer Maes ten laste worden gelegd in verband met de boekhouding en de kas, ongeoorloofde inbreng van onkosten, overmatige kosten ten laste van IBOGEM, hebben betrekking op feiten die deels dateren uit een periode die boekhoudkundig afgesloten is.
De goedkeuring van de rekeningen door alle interne organen die hier een beslissings- en controle-opdracht uitoefenen leidt tot de conclusie ofwel dat de betwiste uitgaven als normale bedrijfskosten werden beschouwd, ofwel dat de bedoelde organen hun opdracht op een minstens lichtzinnige wijze ter harte hebben genomen en een grote verantwoordelijkheid dragen.
4. Evenzeer mag van de bestuursorganen verwacht worden dat zij, anders dan aangestipt in het dossier leasing Mercedesen, hun beslissingen stoelen op een weloverwogen inzicht in de dossiers die hen worden voorgelegd en er niet zonder meer van uitgaan dat betalingsopdrachten overeenstemmen met eerdere beslissingen. Hier ook moet op de verantwoordelijkheid van het bestuur worden gewezen. Ik acht het trouwens irreëel dat het dagelijkse en zichtbare gebruik van een wagen die op onregelmatige wijze zou verkregen zijn, gedurende een vrij lange periode, tot geen enkele reflectie leidt bij de bestuursleden.

Uit wat vooraf gaat komt het mij voor, mijnheer de Voorzitter, dat een aantal aangevoerde tuchtfeiten ofwel niet relevant zijn, ofwel handelingen betreffen die, zo al niet expliciet goedgekeurd, minstens gedoogd werden door het bestuur. Op grond van deze overweging, versterkt door de blijkbaar goede staat van dienst van de heer Maes, die in het verleden nooit werd terechtgewezen, kan ik niet akkoord gaan met de strafmaat en met de motivering op grond van bijzonder ernstige tuchtfeiten. Ik acht dit strijdig met de principes van behoorlijk bestuur”;

Overwegende dat het directiecomité het geschorste besluit op 6 maart 2002 rechtvaardigt en handhaaft; dat de schorsingsbeslissing van 7 februari 2002 niet door een vernietiging wordt gevolgd en de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid op 5 april 2002 meedeelt “akkoord [te] gaan met het standpunt van het directiecomité van [de] vereniging met betrekking tot de tuchtsanctie opgelegd aan de directeur”; dat de raad van bestuur op 26 april 2002 het beroep van verzoeker tegen de beslissing van het directiecomité verwierpt en die beslissing bevestigt;

Overwegende, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, dat zij blijkens artikel 180, § 2, van het administratief statuut van het statutair personeel slechts “in eerste aanleg” is genomen; dat er het beroep bij de raad van bestuur, bedoeld in artikel 180, § 3, en geregeld door artikel 196 en volgende van genoemd administratief statuut, tegen openstaat; dat, aangezien de beslissing niet in laatste aanleg is genomen, zij niet voor vernietiging en dus evenmin schorsing vatbaar lijkt;

Overwegende, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, dat zij ertoe beperkt is ten opzichte van de toeziende overheid de redenen te doen gelden die pleiten voor de instandhouding van de eerste bestreden beslissing; dat zij als zodanig geen eigen rechtsgevolgen teweegbrengt; dat ook de tweede bestreden beslissing niet voor vernietiging en schorsing in aanmerking komt;

Overwegende, met betrekking tot de derde bestreden beslissing, dat zij in wezen niets meer behelst dan de mededeling van de Vlaamse minister dat hij zich ervan onthoudt tegen de beslissing van het directiecomité de facultatieve vernietigingsbevoegdheid van artikel 74, eerste lid, van het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking uit te oefenen; dat die onthouding geen voor annulatie en schorsing vatbare handeling lijkt, ook niet wanneer zij schriftelijk tot uitdrukking wordt gebracht;

Overwegende, derhalve, dat de verwerende partijen terecht de ontvankelijkheid van de vordering betwisten in zoverre ze de eerste drie bestreden beslissingen betreft; dat hierna dan ook nog alleen wordt stilgestaan bij het vierde aangevochten besluit;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker in verschillende middelen terugkomt op de argumentatie in het hoger aangehaalde schorsingsbesluit van 7 februari 2002 van de regeringscommissaris;

Overwegende dat hij in een elfde middel onder meer uiteenzet dat “het tegen de beginselen van behoorlijk bestuur indruist dat de administratieve overheid zonder enige voorafgaande richtlijn, voorafgaande vaststelling van regel of voorafgaande aanmaning overgaat tot het opstarten van een tuchtonderzoek en het weerhouden van tuchtfeiten op basis van deontologische regels of verplichtingen die voorheen hetzij niet bestonden hetzij anders werden geïnterpreteerd en toegepast”; dat, nog volgens het middel, “door toedoen zelf van administratieve overheid een grijze zone is gecreëerd die zij wel kon inperken of corrigeren door middel van regelgevend of evaluerend optreden doch niet onmiddellijk door het weerhouden van tuchtfeiten”;

Overwegende dat een twaalfde middel de verjaring van de tuchtvordering aanvoert, doordat verscheidene in aanmerking genomen tuchtfeiten op het ogenblik van het instellen van de tuchtvordering reeds meer dan zes maanden vastgesteld waren door, of bekend waren aan, de tuchtoverheid, onder meer in verband met het algemeen functioneren van verzoeker en de aankoop van de grijze Mercedes A;

Overwegende dat in een dertiende middel wordt uiteengezet dat het algemeen functioneren van verzoeker niet als tuchtfeit in aanmerking kan worden genomen “in de mate dat dit functioneren geleid heeft tot een positieve evaluatie” en er nooit opmerkingen zijn gemaakt;

Overwegende dat een vijftiende middel het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van fair play geschonden acht doordat verzoeker tuchtfeiten worden aangewreven “in weerwil van de jarenlange praktijk van toe[ge]staan zijn”; dat onder meer wordt toegelicht, met betrekking tot de restaurantbezoeken, dat het directiecomité en de raad van bestuur steeds een algemeen overzicht hebben gehad van wat aan restaurantkosten werd besteed, dat zij daar in het verleden nooit enige opmerking over gemaakt hebben jegens verzoeker, dat bij eerste verwerende partij een “algemene sfeer” heerste “waarbij regelmatig gekozen werd om op restaurant: een en ander te bespreken, iets te vieren, etc”;

Overwegende dat verzoeker in een zestiende middel doet gelden dat de in aanmerking genomen tuchtfeiten weinig ernstig zijn en uit hun verband gerukt;

Overwegende dat de verwerende partijen op het elfde middel antwoorden dat de bestrafte feiten “feiten [zijn] waarvan iedere rechtgeaarde ambtenaar weet of minstens moet weten dat ze niet kunnen worden geduld” en dat het gebrek aan evaluaties “geenszins toe[laat] te stellen dat plots alles zou mogen”; dat zij de verjaring, aangevoerd in het twaalfde middel, betwisten; dat zij, in repliek op het dertiende middel, stellen dat de positieve evaluatie van verzoeker gerelativeerd moet worden “omdat de vorige voorzitter op het moment van die evaluatie kennelijk geen kennis had van de tuchtfeiten”, dat de evaluatie bovendien ongeldig is, dat het niet verzoekers algemeen functioneren is dat hem verweten wordt, maar wel een aantal zeer specifieke feiten; dat aangaande het vijftiende middel gerepliceerd wordt dat het de eerste verwerende partij niet kwalijk genomen kan worden de directeur gedurende jaren te hebben laten werken zoals hij deed “indien zij geen kennis had van deze feiten, noch kennis van deze feiten moest hebben”, dat het niet ernstig is “om op basis van het feit dat er blijkbaar een te lakse controle werd uitgeoefend op verzoeker, te rechtvaardigen dat verzoeker zaken deed die niet hoorden”, en dat een directeur die van een laks bestuur een te grote speelruimte krijgt en ze misbruikt “zich des te heviger bloot[stelt] aan zware tuchtsancties, gezien elk vertrouwen in een dergelijke

directeur verdwijnt”; dat volgens de verwerende partijen het zestiende middel voldoende wordt weerlegd door en in de beslissing zelf van de raad van bestuur;

Overwegende dat de beslissing van 26 april 2002 van de raad van bestuur zes (groepen van) tuchtfeiten bewezen verklaart;

Overwegende dat zij onder rubriek 1. tegen verzoeker “[o]nregelmatigheden in verband met de boekhouding en de kas, ongeoorloofde inbreng van onkosten, overmatige kosten ten laste van Ibogem” in aanmerking neemt; dat hem in dat verband onder meer wordt verweten dat hij “zeer veel” op kosten van CVBA Ibogem op restaurant gaat eten met een of meer gasten, en dat de restaurantbezoeken niet altijd strikt nodig en vaak zelfs “absoluut niet nodig” zijn;

Overwegende dat verzoeker zijnerzijds betwist dat een en ander geldig als een tuchtfeit gekwalificeerd kan worden;

Overwegende dat het aan de tuchtoverheid is, die de disciplinaire macht uitoefent, om te oordelen of de feiten waarvan het bestaan genoegzaam vaststaat al dan niet als een tuchtfeit te beschouwen zijn; dat het de Raad van State niet toekomt zijn eigen opvatting daarover in de plaats van die van de tuchtoverheid te stellen; dat hij desgevallend wel dient na te gaan of de tuchtoverheid de feiten rechtmatig als tuchtfeiten heeft kunnen aanmerken;

Overwegende dat vooralsnog lijkt te moeten worden aangenomen dat het verzoeker, als directeur, niet verboden was restaurantkosten in te brengen en dat daarover geen nadere instructies of afspraken met hem bestonden; dat voorts, blijkens de bij het tuchtverslag gevoegde stukken, het “riant Bourgondisch leven op kosten van de intercommunale”, dat hem ten laste wordt gelegd, opklimt tot nog vóór 1999; dat dit zogenaamd “vast gedrag” om aan allerhande besprekingen een restaurantbezoek te koppelen op het eerste gezicht niet moeilijk om vast te stellen kan geweest zijn, des te minder zelfs waar de CVBA Ibogem naar eigen zeggen slechts een “kleine intercommunale” is; dat de betreffende kostennota’s nooit aanleiding

blijken te hebben gegeven tot opmerkingen, ook niet bij het onderzoek en de goedkeuring van de rekeningen door de daartoe statutair bevoegde organen van de intercommunale;

Overwegende dat zo verzoeker aan het voorgaande niet de aanspraak kan ontlenen om het besproken “vast gedrag” in de toekomst onbeperkt te mogen voortzetten, hij er op het eerste gezicht echter wel het vertrouwen mag uit opdoen dat wat integendeel het verleden betreft het hem niet zomaar als foutief -als een tuchtvergrijp- zal worden aangerekend; dat, de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de tuchtoverheid onder meer begrensd zijnde door het vertrouwensbeginsel, eerste verwerende partij in de concrete omstandigheden van de zaak de grenzen van haar bevoegdheid te buiten lijkt te zijn gegaan door verzoeker te bestraffen voor het in rekening brengen van “zeer veel” lunchkosten wegens besprekingen op restaurant, die “vaak evengoed” elders konden gebeuren;

Overwegende dat een andere onregelmatigheid in verband met de boekhouding en de kas, ongeoorloofde inbreng van onkosten, overmatige kosten ten laste van Ibogem die verzoeker kwalijk worden genomen, het geven van privé-relatiegeschenken op kosten van CVBA Ibogem behelst;

Overwegende dat het vergrijp drie geschenken ten bedrage van elk 2.000 frank blijkt te betreffen; dat het privékarakter van de geschenken volgens het tuchtbesluit voortvloeit uit “de goede relaties tussen partijen”; dat verzoeker dit betwist, zeggende dat er buiten de werksfeer geen contact tussen hem en de betrokkenen was; dat er vooralsnog geen reden toe lijkt om dat te betwijfelen; dat de geschenken gegeven zijn bij het huwelijk van de projectmanager voor Fost Plus bij CVBA Ibogem, bij het huwelijk van de voorzitter van de milieuraad van een bij de intercommunale betrokken gemeente en bij het huwelijk van de dochter van de collega-directeur van een andere afvalintercommunale, Incovo; dat in de huidige stand van de procedure onvoldoende vaststaat dat verzoeker de geschenken niet in de eerste plaats uit zakelijke overwegingen, wegens zijn professionele activiteit, heeft aangeboden, maar om redenen van persoonlijke vriendschap; dat de bestreden

tuchtstraf het geven van de geschenken op het eerste gezicht dan ook niet op goede grond, wegens het privé-karakter ervan, voor een tuchtfeit kan houden;

Overwegende dat voorlopig wordt aangenomen dat hetzelfde geldt voor de aankoop van een bril die door het bestreden besluit eveneens onder rubriek 1. wordt aangeklaagd; dat de bril volgens de tuchtstraf een “privé-uitgave” betreft; dat verzoeker daarentegen stelt dat het een “werfbril” is “met speciale omgezette oren”; dat, zo de bril weliswaar niet die “omgezette oren” blijkt te hebben, hij in elk geval ook door de secretaris van eerste verwerende partij als een “bril werf” wordt omschreven en voorzien is van kunststofglazen die in veiligheidsbrillen worden gebruikt;

Overwegende dat verzoeker onder rubriek 2. onder meer wordt aangewreven via leasing een grijze Mercedes te hebben aangeschaft “voor hemzelf zonder enige beslissing daaromtrent van de daartoe bevoegde bestuursorganen”;

Overwegende dat verzoeker de verjaring van het feit aanvoert; dat volgens artikel 205, eerste lid, van het administratief statuut van het statutair personeel het tuchtorgaan “geen tuchtrechtelijke vervolging meer [kan] instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten”;

Overwegende dat de tuchtvordering op 14 november 2001 lijkt ingesteld te zijn, door de toezending aan verzoeker van het tuchtverslag van 13 november 2001, met een uitnodiging om te worden gehoord door het directiecomité; dat in dit licht het besproken feit verjaard is indien de vaststelling of kennisname bedoeld door het voormelde artikel 205 plaatshad vóór 14 mei 2001;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in de bestreden beslissing benadrukt dat de voorzitter van de intercommunale noch het directiecomité op enig moment met de aanschaf van de wagen hebben ingestemd; dat dit niet ter zake lijkt te doen; dat niet de instemming maar de vaststelling of de kennisname van belang

is; dat in dit verband dan ook relevanter is de verklaring van 8 november 2001 van de voorzitter van de eerste verwerende partij dat hij reeds “in het najaar 2000” over de grijze Mercedes een gesprek had met verzoeker en de secretaris van de intercommunale, gesprek waarin hij er op aandrong “dat Maes dit zou bespreken op een directiecomité en aan de raad van bestuur zou voorleggen. (als verantwoording, want gezien de wagen er was, kon geen beslissing gevraagd worden)”;

Overwegende, nog in dit verband, dat op 26 januari 2001 de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid een controle uitvoert bij de eerste verwerende partij en daarbij opmerkingen maakt over onder meer de wagen, de grijze Mercedes, waarover verzoeker voor zijn persoonlijk en individueel gebruik zou beschikken; dat daarop de voorzitter en de secretaris met een brief van 29 januari 2001 namens de intercommunale aan de rijksdienst reageren dat de auto uitsluitend gebruikt wordt voor dienstverplaatsingen; dat, een maand later, met brief van 1 maart 2001, de voorzitter en de secretaris aan verzoeker mededelen dat “[h]et directiecomité bepaalt” dat de kwestieuze Mercedes enkel mag gebruikt worden voor dienstverplaatsingen en voor de verplaatsing van en naar het werk;

Overwegende dat een en ander voorlopig genoegzaam uitwijst dat reeds geruime tijd vóór 14 mei 2001 bij het tuchtorgaan een voldoende kennis bestond of redelijkerwijze moest bestaan van het besproken tuchtfeit; dat de tuchtvordering op dit punt verjaard lijkt;

Overwegende dat de bestreden tuchtstraf onder rubriek 7. verzoekers “[f]unctioneren” bekritiseert, onder meer zijn “[h]ouding en gedrag ten aanzien van het personeel”; dat wordt opgemerkt dat hij “op een bedenkelijke wijze” kritiek formuleert op het personeel, dat hij “op een achterbakse wijze” controle uitoefent en de personeelsleden tegen mekaar opzet, dat hij het personeel niet vertrouwt, niet steunt en er niet achter staat, dat er een communicatieprobleem is, en dat hij het personeel negeert op sociaal, familiaal en menselijk vlak;

Overwegende dat dus volgens het tuchtbesluit verzoekers houding en gedrag tegenover het personeel beneden alle peil zijn; dat dit op het eerste gezicht haaks staat op de bevindingen in een verslag, van amper 10 april 2001, van Jozef Baukeland, de toenmalige voorzitter van de eerste verwerende partij; dat verzoeker daarin, wat algemene vereisten betreft, “goed” wordt beoordeeld voor communicatieve vaardigheden en “zeer goed” voor samenwerking, teamgeest en behulpzaamheid en, wat functierelevantie criteria aangaat, “zeer goed” voor vaardigheden, inbegrepen leidinggevende vaardigheden, kunnen stimuleren en motiveren van ondergeschikten;

Overwegende dat eerste verwerende partij ter verklaring van die aperte tegenstrijdigheid er op wijst dat het verslag niet door een tweede evaluator is mee ondertekend en dat de voorzitter kennelijk geen kennis had van de concrete tuchtfeiten die verzoeker verweten worden;

Overwegende dat die verklaring in de huidige stand van zaken niet overtuigt; dat de besproken tenlastelegging niet op “zeer concrete, individuele” of “zeer specifieke” feiten lijkt te slaan -die komen elders in het tuchtbesluit aan bod-, maar op de algemene houding van verzoeker tegenover het personeel; dat de mening van Jozef Baukeland daarover niet zonder waarde of relevantie lijkt, integendeel; dat immers Jozef Baukeland al van vóór de indiensttreding van verzoeker voorzitter is van de eerste verwerende partij, bij haar een eigen bureau had en er, naar verluidt, minstens een keer per week aanwezig was; dat, waar de eerste verwerende partij maar een kleine intercommunale heet te zijn, de voorzitter des te meer geacht kan worden goed geïnformeerd te zijn; dat, ten slotte, zijn verslag niet minder geloof lijkt te verdienen omdat het, aldus de bestreden tuchtstraf, is opgesteld “‘in tempore non suspecto’ vooraleer er van een tuchtonderzoek sprake was”; dat dit juist een argument ten gúnste van de geloofwaardigheid van het rapport is; dat het verslag van aard is tegen te spreken en te weerleggen dat verzoekers houding en gedrag tegenover het personeel, in het algemeen beschouwd, niet naar behoren zijn geweest en voor tuchtrechtelijke sanctionering in aanmerking komen;

Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat ernstige wettigheidsbezwaren worden aangevoerd met betrekking tot in ieder geval drie van de zes (groepen van) tuchtfeiten waarop de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege steunt; dat, mede gelet op het belang dat in de formele motivering van de strafmaat aan inzonderheid het tuchtfeit van de onkosten voor eetmalen en privé-relatiegeschenken en het tuchtfeit van de aanschaf van de Mercedes wordt gehecht, de besproken bezwaren de vernietiging van de tuchtsanctie in haar geheel lijken te kunnen verantwoorden; dat het elfde, twaalfde, dertiende, vijftiende en zestiende middel in de aangegeven mate ernstig zijn;

Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat verzoeker aanvoert, én toelicht, dat zijn carrière volledig gebroken wordt en dat hij “nu niet alleen een financiële maar ook een morele woestijn [zal] moeten doortrekken”;

Overwegende dat de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege, omwille van haar morele, sociale en financiële gevolgen, zo goed als altijd dreigt een ernstig nadeel te veroorzaken dat maar moeilijk herstelbaar is; dat het slechts uitzonderlijk anders zal zijn; dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden te dezen niet worden aangetoond;

Overwegende dat aan de voorwaarden voor een schorsing voldaan is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 26 april 2002 van de raad van bestuur van de CVBA Ibogem waarbij het beroep van Honoré Maes tegen de door het directiecomité opgelegde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege verworpen wordt en die tuchtstraf bevestigd wordt.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig december 2002, door :

de H.	J. LUST,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. LUST.